

253, stk. 4, således at kære af en delafgørelse også kræver appelinstantens tilladelse i de tilfælde, hvor afgørelsen vedrører sagens formalitet.

Kære af en delafgørelse efter § 253, der er truffet af Sø- og Handelsretten eller af en landsret som 1. instans, kræver derfor efter forslaget tilladelse fra Højesteret, men ikke fra Procesbevillingsnævnet. Baggrunden herfor er, at det vil være Højesteret, der bedst kan vurdere, om det i den konkrete sag vil være hensigtsmæssigt, at det pågældende spørgsmål appelleres særskilt, eller om spørgsmålet i stedet bør inddrages under en eventuel anke af landsrettens eller Sø- og Handelsrettens dom.

Kære af en delafgørelse efter § 253, der er truffet af landsretten som 2. instans, kræver efter forslaget tilladelse fra både Procesbevillingsnævnet og Højesteret.

Som konsekvens af forslaget om, at kære til Højesteret som altovervejende hovedregel kun skal kunne ske med Procesbevillingsnævnets tilladelse, finder Retsplejerådet, at også adgangen til at kære domme, der er afsagt af landsretten som ankeinstans, og hvorved sagen afvises, fordi den ikke er indbragt for rette domstol eller ikke rettidigt er indbragt for domstolene eller ankeretten, jf. § 391, stk. 3, bør begrænses.

For så vidt angår afgørelser om, hvorvidt sagen er indbragt for rette domstol, vil det i det tilfælde, hvor byretten når frem til, f.eks. at en sag har værning i Danmark, og derfor behandler sagen, hvorefter landsretten under en anke når frem til det modsatte resultat og afviser sagen, være vanskeligt at begrunde, at der skal være fri adgang til at prøve spørgsmålet i Højesteret.

For så vidt angår afgørelser om, hvorvidt anken er rettidig, vil en kendelse, der går ud på, at anken admitteres (tillades), ikke kunne kæres som følge af den foreslåede udvidelse af karebegrænsningsreglen til at omfatte alle kendelser, der afsiges under behandlingen af en ankesag. En dom, der går ud på afvisning, fordi anken ikke er rettidig, bør derfor heller ikke frit kunne kæres. Dette svarer da også til den gældende ordning for så vidt angår straffesager, hvor der ikke er fri kareadgang til Højesteret vedrørende spørgsmål om admittering af anken til landsretten.

Retsplejerådet foreslår derfor, at de afvisningsdomme, som er omtalt i § 391, stk. 3, og som afsiges af landsretten eller Sø- og Handelsretten som ankeinstans, kun skal kunne kæres med Procesbevillingsnævnets tilladelse.

Endelig foreslår Retsplejerådets flertal (6 medlemmer) som en konsekvens af flertallets forslag om, at

Sø- og Handelsretten skal være ankeinstans, at Sø- og Handelsretten også skal være kareinstans for afgørelser, der træffes i sager, der efter forslaget ved anke skal indbringes for Sø- og Handelsretten. Forslaget om ankebehandling ved Sø- og Handelsretten er nærmere omtalt under pkt. 4.

Der henvises i øvrigt til betænkningen side 51–55.

3.3. Justitsministeriets overvejelser

Justitsministeriet kan i det hele tilslutte sig Retsplejerådets forslag om ændring af kærereglerne, således at kære som altovervejende hovedregel kun kan ske til Højesteret for så vidt angår spørgsmål af principiel karakter. Forslaget indebærer samtidig en forenkling af de gældende særdeles komplicerede kæreregler, som i praksis har givet anledning til fortolkningsvivl.

Forslagene i lovforslaget til ændring af kærereglerne er derfor udarbejdet i overensstemmelse med betænkningens lovudkast med de ændringer, der følger af, at der ikke stilles forslag om, at Sø- og Handelsretten skal være ankeinstans, jf. nærmere pkt. 4 nedenfor, og at Sø- og Handelsretten derfor heller ikke skal behandle karesager.

Der henvises i øvrigt til lovforslagets § 1, nr. 4 og 6–10, og bemærkningerne til disse bestemmelser.

4. Ankebehandling ved Sø- og Handelsretten

4.1. Retsplejerådets forslag

Efter retsplejelovens § 9, stk. 3, nr. 1, jf. § 6, stk. 5, behandler Sø- og Handelsretten civile sager, i hvilke fagkundskab til søforhold eller til handelsforhold skønnes at være af betydning. Sø- og Handelsretten behandler dog kun sager, hvor sagsøgte har værning inden for Storkøbenhavn, medmindre parterne aftaler, at sagen skal indbringes for Sø- og Handelsretten.

Efter § 9, stk. 4, skal sø- og handelssager om krav, der har en økonomisk værdi af højst 100.000 kr., henvises til behandling ved byret. Dette gælder dog ikke, hvis sagen er omfattet af en af henvisningsbestemmelserne i retsplejelovens § 226, stk. 1, nr. 1–5, dvs. en af de grunde, som er omtalt ovenfor i pkt. 2.1., og som kan medføre henvisning af en sag fra byret til landsret, eller behandling af sagen findes mest hensigtsmæssigt at kunne ske i forbindelse med en anden sag, der verserer ved Sø- og Handelsretten.

Retsplejerådet har overvejet at forhøje grænsen for, hvornår en sø- og handelssag skal henvises til behandling ved byret, bl.a. fordi der ellers ville opstå et alt for stort misforhold mellem sager ved byret og sager ved Sø- og Handelsretten. Hvis værdigrænsen ikke forhøjes, vil sø- og handelssagerne således frit kunne ankes